

Un problema de salut que significa el 10% de la despesa sanitària dels Estats Units i que, segons els especialistes, representa un percentatge molt semblant a casa nostra no és una qüestió que es pugui menystenir. Però els problemes de nutrició no sembla que preocupen ningú en un país cofoi de ser la Meca de la dieta mediterrània, mentre l'alimentació es desequilibra com a conseqüència de modes i s'estén sense aturador el *fast food*.

El nombre de metges especialistes en nutrició és, efectivament, cada cop més gran, però encara està molt lluny de ser el que caldria. Però el problema real és que la gran majoria de metges no tenen cap formació sobre nutrició. Segons els investigadors, el percentatge de metges que han estudiat alguna cosa de nutrició és infinitesimal. Com a conseqüència, la majoria de professionals de la medicina es guien per notícies que apareixen en premsa o en revistes no gaire especialitzades i que, sovint, no tenen cap base científica. Aquestes informacions són, molt sovint, blufs escampats per investigadors de camps diferents de la nutrició que detecten una pèrdua de pes dels seus subjectes d'experiment –siguin persones o ratolins–, i ho fan públic sense encomanar-se a res ni a ningú. En altres casos, les notícies pseudocientífiques sobre nutrició provenen dels interessos purament econòmics –o polítics– de la indústria agroalimentària, farmacèutica o, fins i tot, de les relacions internacionals. Els experts en nutrició citen l'exemple de la campanya contra el sucre que, fa anys, van endegar els Estats Units

“El problema principal no és que les informacions sobre nutrició no tinguen cap control i que la indústria alimente noves sospites sobre vells productes per introduir els seus. La qüestió de fons és que les institucions no intervenen; la indústria agroalimentària no promou la recerca, i la farmacèutica, sobretot la nacional, tampoc no en fa cas.”

Dur de pair

per impedir les exportacions de Cuba, que era un dels primers productors de sucre del món. Com a substitut, les indústries nord-americanes van iniciar la producció indiscriminada i poc controlada d'edulcorants sintètics molt més perillosos que el sucre. Tot i que sembla exagerat i extemporani, l'exemple és real i no queda tan lluny. Cada dia podem veure com els mitjans afirmen frívolament que l'aliment que ahir era bo avui és dolent o tot al contrari.

El problema principal, però, no és que les informacions sobre nutrició no tinguen cap control i que la indústria alimente noves sospites sobre vells productes per introduir els seus. La qüestió de fons és que les institucions no hi intervenen; la indústria agroalimentària, lògicament, no promou la recerca, i la indústria farmacèutica, sobretot la nacional, tampoc no en fa gaire cas.

Seria lògic pensar que un problema endocrí com l'obesitat –amb tot el que l'acompanya– hauria de merèixer l'atenció de l'administració, ni que siga per aconseguir reduir la despesa sanitària. Només cal una certa coordinació i finançament mitjançant un pla estatal, com el que es dedica al càncer o la sida. Però, en aquest cas concret, semblen imposar-se els interessos privats de grans sectors econòmics que es beneficien de la ignorància generalitzada sobre nutrició. La conseqüència, tot i que és dura de pair, és que els recursos públics acaben afavorint les píndoles miraculoses i les clíniques escurabutxaques, en compte del guariment de la malaltia.

Coordinació: Àlex Millan

Assessors editorials: Josep Enric Llebot

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Esther Aleu, Amanda Gascó, Jordi Play, Carme Quintana i **Equip Cum Laude:** Oriol Freixenet, Cristina Gaggioli, Eugènia Riera i Enric Violan.